

Шести сонета – Рагослав Вучковић**ЧУДО**

Чудним нам се словом исписује име,
под челом се гнезде неке чудне птице,
с пролећа у лета, с јесени у зиме
нечији нас поглед прати нетремице.

Препуна нам уста чудне паучине,
венама се рачва чудесно растиње;
тек кад нам у оку дивљи очњак сине
постанемо свесни своје животиње.

Прережемо грло, распоримо тело
и док се наш усуд срамежљиво крсти
разносе нам месо неки чудни прсти.

Када згасну ватре, утихне опело
нека чудна звер се усели у људе
те се поданички злом удесу чуде.

ПО РАСПЕЋУ

Ћуте фарисеји, и небеса ћуте,
док са крста Исус благосиља Јуду;
чудна тајна лебди на Страшном суду:
богови на земљи час умрли слуте.

А Голгота гори: светле свети зраци;
зачуђени Пилат сања праг домаћи –
у големој тузи ваља стазу наћи;
осуђују Јуду Исусови ђаци.

У сенци гомиле час последњи тече,
док кап по кап цури и док рана пече,
многи би и сами да на крсту буду,

да осете милост патње и висине,
па да и њих једном земна судба мине:
свеједно бране ли Христа или Јуду.

ПРОБУДИМО УСНУЛЕ СИНОВЕ

Са смркле се земље голем пламен диже,
у оцу заспало прошло и будуће,
устајале воде врели ветар лиже,
не памтимо више ниједно свануће.

Помрачење ума замрачило име
мртве нам се сестре над барама мију,
док премудри старци најављују зиме,
непознату веру деца у сну крију.

У немуштом хладу заселе уходе:
чим часни и мушки о светлу прослове
у подруме доње силни их одводе.

Али врли преци нову наду нуде:
пробудимо, начас, уснуле синове
па нека нам они праштају и суде.

КРАЈ ВЕКА, ЕПИТАФ

Обележен тамом, заслепљена вида,
у самртном часу век сакрио лице;
кућни светац болно јаукне са зида,
ужарена кућа изрони из тмице.

У општем беспућу полуделе речи,
па уместо слова казујемо бројке.
Запаљене свеће, у душама јечи:
оболеле вође кроје нам обојке.

Док мудри Учитељ, више правде лишен,
у зебњи прориче неизбежне зиме –
још неуки дијак епитафе пише.

Када оду војске и када све мине,
за надгробне плоче кад остане име
хоће ли се неко срамити истине?!

ТУГА НАД ЛОВЂЕНОМ

Немушто засело Ловђену на теме,
сасут лежи симбол васкрснућа;
на ломачи историје неме,
расточена песникова кућа.

Дечанске су догореле свеће,
са светињом на жртву вајару.
Кô туђинско и ругобно меће,
да столује над главом Владару?!

Зар да буде без правога опела
и прах свети у мемли да чами;
зар је ово светиња – капела?!

Да се опет вине над Ловђеном пламен,
што нас из нечисти у висине мами:
на врх носићемо сви камен по камен!

СТЕФАН ДЕЧАНСКИ

Уротила се оба оца, оба сина,
(ови са земље и они с висина),
све уротило се, пречасни Стефане
да вид ти смркне и никад не сване.

Слутиш ли шта ти сада с родом чине,
слободно ли себар по Расцији ходи,
у смутно време ко о њему брине,
да ли га Милутин или Душан води.

*Не скрби више, о, Стефане браће
твоје су очи, ево, на мом глану²¹
опет ће светли дани да се врате*

па ће Дечанима у част Видовдану
Србаља смерне кренути колоне
да се пред твојим ћивотом поклоне.

О ПЕСНИКУ

Радослав Вучковић је рођен 27. марта 1949. године у Нишевцу, у источној Србији. Дипломирао је на Филозофском факултету. Пише поезију, кратке приче и преводи са македонског језика. Објавио је десетак књига. Један је од оснивача и уредника часописа Бдење. Превођен је и награђиван.

Живи у Сврљигу.

²¹ Григорије Цамблук